

Adgang for en Menighed af den Art, som Ryslinge Menighed i Øjeblikket er af, og Biskop Rud har jo bestemt vægret sig ved at give Rørdam og Ryslinge Menighed Attest for, at de staar paa den fælleskirkelige Grund, der — som det ogsaa blev indrømmet af den forrige Taler — er Forudsætningen for, at der overhovedet kan blive Tale om et Samarbejde af kirkelig Art mellem Frimenigheder og den danske Folkekirke.

For saa vidt er altsaa Sagen ganske klar, men hvis disse Bemærkninger til Lovforslaget er Udtryk for en historisk Redegørelse for, hvilken Fremgangsmaade der er fulgt, saa maa jeg sige, at jeg forbavses noget over, at der omtales, at Frimenigheden i Ryslinge har „andraget“ om at blive behandlet efter Loven af 1922, hvad der forekommer mig at være ret dristigt, da Rørdam som bekendt mistede sin Anerkendelse som Valgmenighedspræst, fordi han var i absolut Uoverensstemmelse med de Krav, der maatte stilles til en saadan, og dermed maatte det selvfølgelig være klart for ham, at han ligger ganske udenfor nævnte Lov. Endnu dristigere forekommer det mig at være, at man har „paaanket“ Bispens Afgørelse, da, saa vidt jeg forstaar det, Bispens Afgørelse med Hensyn til den Slags Spørgsmaal er endelig.

Hovedsagen i dette er i Virkeligheden Striden om, hvorvidt den aandelige Myndighed, en Biskop har i vor Kirke, skal opretholdes, eller den skal kastes til Side, saaledes at, som den højtærede Kirkeminister udtalte under den forrige Debat, den verdslige Myndighed bliver Folkekirkens egentlige Repræsentant. Jeg ved ikke, om man fra den Side, som den højtærede Kirkeminister repræsenterer, mener at kunne fortolke den sidste Sætning i § 14 i Loven om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirker, hvor der staar, at Biskoppens Afgørelse kan indankes for Kirkeministeren, saaledes, at den gælder i al Almindelighed om Afgørelser af rituelle Spørgsmaal og Lærespørgsmaal fra Biskoppens Side. Jeg forstaar den i alt Fald saadan, at den kun gælder, hvor Talen er om, at en Biskop finder, at Tidspunktet er kommet til at tage en Anerkendelse tilbage, saa, staar der, kan Biskoppens Afgørelse forelægges Kirkeministeren. Men i al Almindelighed, forekommer det mig, er det Aanden i J. C. Christensens Love og har det været fastslaaet, lige siden man overhovedet begyndte Lovgivningen om Frimenigheder, at Biskoppen har den absolutte Myndighed til at fastslaa, hvad der er ret Lære og Ritus, og om bestemte Forhold er i Overensstemmelse med den danske Folkekirke. Derfor

forekommer det mig dristigt, at man vil „paaanke“ Biskoppens Afgørelse. Jeg beklager i høj Grad, at det efter Bemærkningerne ser ud til, at den nuværende Kirkeminister i nogen Maade har Lyst til at optræde som Overbiskop i rituelle Spørgsmaal. I alt Fald forekommer det mig uheldigt, at der ikke i Motiverne staar, at da dette blev paaanket, afviste Ministeriet pure Sagen som sig ganske uvedkommende.

Det synes — hvis da Bemærkningerne til Lovforslaget er Udtryk for Historiens Gang —, som om den højtærede Kirkeminister har sagt: Nu skal vi spørge Ryslinge Menighed, om de mener, at de staar udenfor Folkekirken. Det er et Standpunkt, som minder noget om det, som det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen gav Udtryk, at man skal spørge de Folk, som staar udenfor Kirken, om, hvad de mener om deres Forhold til Kirken. Jeg mener, at det omvendte maa være Tilfældet, at man skal spørge Folkekirken om, hvordan den mener, at dens Forhold til disse udenforstaaende Samfund er. Men det synes altsaa efter Bemærkningerne til Lovforslaget, som om man har spurgt Rørdam, og jeg maa indrømme, at i alt Fald er det Svar, man har faaet, meget interessant og meget bestemt og formet saaledes, at jeg ikke paa nogen Maade kan finde, at det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen har Grund til at mene, at man skal forhandle den Sag videre og søge at finde nye Formler, Kompromisser, hvorved man paa en eller anden Maade kan række Ryslinge Frimenighed en Haand og faa den, om jeg saa maa sige, lempet ind i Forhold til Folkekirken. Det forbavser mig i høj Grad, hvis det er Udtryk for en bestemt Stilling i denne Sag. Men vi har jo ogsaa set mærkelige Forhold overfor Kirken i den senere Tid fra Partiet Venstres Side.

Der staar i det omtalte Svar: „Ryslinge Frimenighed regner sig som hørende til den historiske evangelisk-lutherske Kirke i Danmark, idet den fortsætter den ved Reformationen paabegyndte Udvikling i denne med Hævdelse af Ordets, Tankens og Forkyndelsens Frihed.“ Nu tror jeg ogsaa, man med Rette kan sige, at Ryslinge Menighed, saadan som den repræsenteres i Øjeblikket af Rørdam, repræsenterer Tankens Frihed; men hvis dette skulde være Udtryk for Læreopfattelsen i den danske Folkekirke, at man kæmper for Tankens Frihed, tror jeg, man er ude for noget, der er i Uoverensstemmelse med Virkeligheden. Videre siger man om sin Ritus, at den er saadan, at den til enhver Tid maa forandres, saaledes som Præst og Menighed er enige om,